

ДБЛО

14.

ВІІІ. Читателівъ изъ Россіи просимо вѣдти на увагу, що въ санкції № 11. б. б-і, и (на початку санкції въ якості санкції) — въ, и (на початку санкції, 5 (на початку санкції) — въ

Про тетогія

кому слідує.

- I. Мено виоку державного Трибуналу зъ дні 27 листопада 1880 въ справѣ жалоби львівськихъ Русинівъ утворена во Львовѣ народна школа съ рускимъ язикомъ въкладомъ, досі все ще не заведено сені школы, а рішення громадської ради жеста Львова зъ 12 листопада 1877, ц. к. країнової Ради школиною зъ 6 листопада 1877 ч. 5.300 и п. к. міністерства просвіти зъ 6 червня 1879 ч. 11.255, — узаний такъ виоку державного Трибуналу якъ протиції Арт. XIX основнихъ законівъ зъ 21 грудня 1867, остаються досі въ силі обовязуючої. Справа жде свого полагодженя больше якъ два літа.
- II. Отъ р. 1879 ожидують численній громади Балтійського поїзда отъ ц. к. країнової ради школиною въ своні петиції, що въ нихъ школахъ, якъ школахъ чисторуськихъ громадъ въ мысль арт. XIX основнихъ законівъ зъ 21 грудня 1867 въ кр. 5 кр. устави зъ 22 червня 1868 о языці въкладомъ въ народныхъ школахъ, — усторонено незаконно заведено обовязкову виоку языка польського. Справа жде свого полагодженя больше якъ три літа.
- III. Хотівъ я виоку міністерськихъ розпоряджень учителській семінарії, заведений въ Галичинѣ санкції р. 1877, а іменіо кукескій семінарії во Львовѣ, Станиславівѣ и Тернополі, и жеманська семінарія во Львовѣ — вали бути утраквістичні с. к. одна частина науковихъ предметівъ вивчається во рускихъ а друга чисто во польськихъ, — то мимо того суть тієї семінарії до нинішнього днія вивчає лише чисторуський языкомъ въкладомъ (ст. дуже недостаточній узгаданії руское термінології) а не польськое утраквістичнія, якъ прописується міністерськое розпорядження. Справа же свого полагодженя больше якъ однієї півтори літ.

(Даліше буде.)

Задача рускої интелигенції на Українѣ.

III.

Якъ школа виходить зъ того, що ціла найвища класа — та знать народу, сей его „цвѣтъ“, — та „сметанка“, якъ кажуть самі про себе, — бутжується отъ своего народа? Школа виходить такъ для самоні класи якъ и для народа.

Та найвища класа, богата маєткомъ и интелигенцією, бутжується отъ своего народа, перестає бути его членомъ, ето „цвѣтъ“ и

призупускає до чужого організму національного; може тамъ знайти менше-більше ти самі привилії и выгоды матеріальний, але ізвѣсно не може тамъ обнати національного провідництва и тому сходить въ підрадику ролю „принципъ“.

Школа виходить и для самого народа, бо въ отступництві цілою наївною верствою своя тратить більш важку, — въ многихъ взглядахъ може въ найвищійшу свою силу, цілу громаду людей независимихъ, ногуничъ, смигихъ и вильзовихъ, съ величією родовими традиціями чести и славы и всего того, що въстиста въ язиковижній сказанію: noblesse oblige.... Народъ тратить въ нихъ не толькож великий капиталъ матеріальний, але и дуже велику частину силы моральної, що и сама собою дієва и нові сили въ народа викликає, ихъ після, охоронює, розвиває и на видне виснє віднігає. Навіть колиби мы не знали, що за дії здійснили и здійсняє та сила у дружинахъ народа; колиби мы не знали могли забути, що се бути графъ Мірабо, що відривъ въ голосний дзвінъ висвобождена третього стану, що се виконтує (віце-графъ) де Ноай поставивъ внесенье, щоби знесено права феодальні, що се графъ де Орлеанъ якъ до самого шапоту Івана разомъ съ революцією твердо стоячи за свободу людську, що се баронъ Штайнеръ визволивъ північного хлопа въ неволі, що графъ Сен-Симонъ стасівого часу на чолі гуманістівъ порывовъ и здужань людской мысли; навіть колиби мы не бачили, що значать для моральної силы польского народа такі інституції Оссолинськихъ, Душинськихъ, Любомирськихъ, Красинськихъ, Замойськихъ и мн. ін.; — колиби мы не знали могли забути въ історії нашого культурного розвою такі імена якъ въ давніхъ часахъ кн. Остромській, Петро Могила, а за новихъ часівъ Основицінка-Київську, Кухаренка, Гребінку, Лисенка и мн. др. и забути тихъ українськихъ дворянъ, що хочь матеріально подпомагали розвой рускої словесності; — колиби мы не знали на все те не памятали, то и тогда єще чулиби мы ту велику страту, яку приносить народови бутжуєніе его найвищимъ верствамъ. У нашій тажкій борбѣ за наше народне существоование разъ наразъ приходиться нашъ патагати всі наші сили и тогда то, въ самихъ найкритичнішихъ хвиляхъ, найлучше чуло, якъ нашъ не стає тоні сили,

котору могли бъ мы съ успіхомъ виставити противъ верховної сили нашихъ противниківъ, що творится и троєніться противъ насъ не толькож тъ чужонъ паль „сметанка“ нашихъ національнихъ противниківъ, але и тъ колишнього, а теперъ бутжуєніого „цвѣту“ нашого класного народа. Се не толькож втрати класної сили, але и скрізьніе ворожої сили нашої патоженої силю. Посередъ насъ и надъ нами виростають пресні прихильники и союзники нашихъ противниківъ и помагають навіть нашу народність поборювати. Се есть та сумма „історична причина“ сумної долі нашого народа, о котрій говорить М. Костомаровъ.

Чиже станемо обвиняти руске дворянство за таке бутжуєніо?* питає М. К. „Зовсімъ не; єще менше якъ его опозиціони и окатоличеніи преділь“*. Ми тоже само не думаємо обвинити въ той руского дворянства, але зовсімъ не въ тихъ причинъ, які називають М. Костомаровъ. М. Костомаровъ говоритьъ, що кождий дворянинъ, взятий поодиноко, не мігъ удержанися противъ силы високої культури и образованності; що рускій дворянинъ червоніяся, коли забувши вимокливъ руске слово, незрозуміє и склонне для уха его товариша — російського дворянини; що рускій дворянинъ гордився усіхъ синівъ въ дочокъ, що зуміли зможити колиби „фразъ въ французькому и північному діалектѣ“ — и що за все те менше можна винити дворянство, що больше даровиті дворянські діти пачиншихъ тихъ язиківъ могли читати книжки и въ тихъ книжкахъ знакомитися съ большою гуманістичніми ідеалами, що стояли позаду вищої відмінності, якъ предківъ, воїсковихъ товаришинъ.

Толькожъ мы знаємо важливі причини сумніватися о той, що сей процесъ бутжуєнія українського дворянства буть виключно або хочь въ переважній частині двохъ високої культури и „гуманістичні идеалівъ“. А сумніваємося о той же для того, що українські паны (с. с. старшина козацька и си потомки) почали бутжуєніться и бутжуєніти відъ свого народа ще тоді, коли Україна культурно стала безперечно вище Россії, коли наші люди вносили світло науки и „гуманістичні ідеали“ въ російську суспільність, коли українські паны, виїхавши західною культурою и образованостю

оружа въ іногдѣ розміщеніи и густи стрільни на дѣйствіяхъ битвахъ. Були се опришки, ти бендомій очайдухи, що для нихъ не було вже третого выходу, хвіба шибеници, або жити до смерті жити дикимъ и робійничимъ, існує якъ якісь якъ пісні, „на камені сиди, въ торбі глібомъ жити и въ склі вodu пити“. Щезя, коли удався якій робій и пішла въ руки бояти добъчч, то накладалися ватри, білої або яблікъ, одно мисло пішло на рожину, а друге парилося въ вітлахъ, була и горіння ізъ боялагахъ и солонина въ тайстрагхъ и тютюнъ напуліами: тобітарство мало сутінъ пирії. Весело скідали тоді хвіблі; сонівідали тоді свої ледіній сони прігоди, укладали дальші планы, бренчали фурки и лунали далеко відъ сінівъ — часомъ заподіялась и бойка, але дідеки.. вближалася чорна зрада.. Опрышки не мали іншої епоки, іншої не були безпечні. Коли же ви витроювали смоляки*), треба було разъ въ разъ місце побуди вибірати и небезпечно буде наїти сходить до сіль. Тоді виїдає до товариства другій етапний історії: голодъ. Доводилося въ таєміні слухаю, що стоять въ одній болгарській гілії прітомошніхъ опрышківъ, якихъ тамъ гайдутинами „єзуї трахъ гарчъ“ и тютюну. Про іхъ житіе ізъ свободи виїдає загадомъ дуже мало, бо ставлені передъ судомъ, мимо всіхъ терпіння, не хотіли пічного араджувати; кождый ізъ нихъ близько відійшовъ, або казавъ просто, що іншого не чуло и не знає, що бути було межи опрышківъ лише коли більш і про їхъ опрышки на силу жиси себе затицнули. Для того мало що въ той знаємъ, що інші дії, ідеї и на чий присягу они съ весни сходилися, коли і съ іншимъ постпозначеніемъ въ осені

проходилися по 3 або 4, по тащахъ и

*). Такъ називало юний або більшій, на відмінної ладі зорганізований роїти, звичайно обід проходивъ офіцера крістої станицівської; оторока уважалася безъ перестанку за опрышками.

**) Такоже: Думы гайдамакія. 14.

роїходилися, чи виїзжали собі день и місяць, подобно, якъ болгарські гайдутини, члены „вернії и егомонії дружини“, або сербські гайдуки, котрі въ весни на дикурдані день (св. Юра) въ саночникахъ місце сходилися а въ осені на Крестовъ день (Воздвиж. Ч. Креста) проходилися, захопивши въ землю своє оружія*. Чи и наші опрышки такъ робили, чи інакше, годі дійти; дідеки, хоть недоказаний єсть про се подадо позиція. Романъ не хотіть жадеть передъ судомъ врадити, где зімуривши, якъ откі брали товариство харчъ, кто и въ котріхъ селяхъ ихъ перехазували, где приходили и захищалися изъ веснівихъ інгризакъ та вечірниця.

Опрышки поетали въ утікачяхъ, а до утічії змушивали грекі народъ лята и на зиму и надъухували, якихъ на селинахъ дохукалися економи, якій підтаростами**) и атаманы — дальше убожество, голодъ и первіть гуцульського и болгарського народа и XVIII інші до свободи. Що чотирі жаси утікачъ живи, якъ не въ рабою? До того прійшли: жажди пом'якти. Робійничкъ, що ішвавъ їхній курбесъ або підносивъ свою балту на економа, або изъ жида, або їхъ пімсту на свого брата чи изъ іншого сююка, що їхъ чаші не буде скривдити, що підкашивавши хату и забивавши врадника, громадину, котрій помагавъ смолякамъ їхнімъ альтріювати, такій отже робійничкъ, що ставивъ ізъ оборони їхніхъ і чужомъ правди в чи-

*) Geschichte der Bulgaren v. Constantine Jirecek, Prag, 1876.
**) Самі паны не садили тоді въ своїхъ підгорісихъ добрахъ, але доля, якъ бешеній-шкіль въ Богатихъ добрахъ на Поділлю, Волині и Україні.

пересадискою на нашу Русь не только не во-
требовали червониться зъ сороку, але съзъ
могли гордитись свою вышною культурою и
образованностию передъ россійскими боярами,
дущими даками и восходами. Що жъ оттигло
ихъ иже тогды отъ своего народа? Що вытво-
рюяло иже тогды пронасть иѣжъ иини въ на-
родовъ? Нѣчого ииного, икъ захланистъ за
почестями, отзнаками, титулами та ордерами;
нѣчого ииного, икъ запопадливъ за высо-
кою властью и великими мастками, икъ охота,
забыснути у блыскучой, але „культурою и
образованностию“ зовсѣть не высокой, за те-
въ отношено до низшихъ своевольной, въ
отношено до рѣвныхъ несправедливо прете-
гованой, въ отношено до двора милуваной,
обдровуваной и ласквой княсъ създон свиты.

Можно се назвати „высшою культурою и образованностью“, але не по правдѣ, а по ложу, засяяному в юноши вънѣхъ синево-

дуже взгладнить и ледво чи търпомъ оцѣнено. Сеъ була та сама слабость, якой подлагасѧ лакей, що наслѣдуе свого пана въ строю, въ ходѣ и мовѣ, а однакожь иѣколи ему не добропнае. Сеъ та сама слабость, що какже селянизови промѣнювати батьковску свиту на лакеysку либерію, що какже подшанкови маєтково до нащадку руйнуватись задля малювання великого пана, розмальовувати на своїмъ повозѣ чужї гербы и присвоювати собѣ небувалі титулы; — та сама слабость, що и нынѣ еще тягне убогого слугу, отдавати послѣдний,

тижко запрацьований грoшъ на чаньскій фата-
лашки и цяцьки, а сурдутовому, пoдбченому
селянинови какe встыдатись свого батька и
свои матери въ „простой“ сукманъ и съ
„простыми манерами“! Се та сама слабость,
що и нынѣ еще тягне всяку аристокрацію въ
ту сторону, где она чуе силу, власть, почес-
ти, выгодне житье и легку наживу; та сама
слабость, що и нынѣ потягає десятки тысяч
людей тамъ, где бlyщится богацтво, где свѣ-
титися легке житье, суто заставленый столь,
легка каріера, незаслужена почесть, без журне
житье и т. д. Есть же жъ се справдѣ та „выс-
ша культура и образованость“ и „гуманий
идеалы“? Коли бъ такъ, тогды культура и обра-
зованость булибы справдѣ лише пустыми словами,
а не выражень пайвысшихъ духовыхъ скар-
бовъ людскости. Въ нашихъ очахъ есть се
деморализація, що и доси не перестаiz про-
кидатись мѣжъ людьми.

Отчуженіе украинскаго дворянства отъ народа было наслѣдствомъ такой деморализаціи, вытвореної злочасными обстановками и впливами посторонними, именно впливами тыхъ, подъ которыхъ „протекцію“ и защиту буда отдалась Украина, застерѣгающи собѣ свои права, а котрѣ замѣсть „протекціи“ и защиты про неѣ чо больше такъ не думали, якъ про те, чтобы еи собѣ зовсѣмъ подклопити, еи опанувати, а всѣ зароды самостойнаго житя убить, всѣхъ вольнодумныхъ людей розбрвати и обез-

нимся местникомъ свои и чужой кривды, не бувъ въ очахъ народа розбйникомъ, але опрышкомъ въ найлѣпшомъ значеню сего слова. Якъ довгожъ опрышки, — аваній въ пѣсняхъ иногда „чорными хлопцями“, въпоявляли сю задачу, такъ довго относилися до нихъ народъ съ правдивымъ привязаньемъ и симпатію и прощавъ имъ навѣтъ розбй и забойства, бо одно и друге было актомъ помсты.

До скорого розвитку розбішацтва въ першой половинѣ таєтого вѣку причинилися єще двѣ спріяючї ему обставини, с. в. політичний станъ тогдѣшної Польщї, Угорщини и Волощины и отношенія географичній нашої гуцульщини. Нынѣшиа Буковина належала тоды до Волощины. Польща була въ початкахъ таєтого вѣку розобрвана усобицею межи Августомъ II и вынесеннымъ на польскій престолъ черезъ Кароля XII въ часі велікої північної війни Стан. Лещинськимъ; північну Угорщину захопило було въ високомъ степені ракочанське повстанье, а Волощина, що перевувала тяжкий внутрїшній заворушенн, мусѣла вверхъ того разомъ съ Турцією противъ Росії такожъ въ північній війнѣ участъ віяти.

Въ мѣру отже, якъ въ краяхъ, доокола Чорногоры положеныхъ, тьмився щоразъ болѣше политичный виднокругъ, якъ оба польскій сто-
ронництва кинулисѧ на себѣ съ шаленымъ за-
вяльемъ на бій-забій, якъ Ракочане, побитій
разъ, другій и десятый, своихъ охотниковъ и
наемныхъ жониѣровъ бевъ перестанку то вер-
бували, то разпускали, мусѣло и розбишацтво
въ горахъ множитися и вкорѣнятися, бо роз-
битій а часомъ и неваплаченій наемники не
rado верталисѧ до плуга а часто опинювалисѧ
на полонинахъ межи опрышками. Воевода кіев-
скій и панъ на Станиславовѣ, Іосифъ Потоц-
кій, до котрого належала епора половина ны-
нѣшнаго станиславовскаго и коломыйскаго
Покутя, бувъ ревнымъ прихильникомъ Ле-
щиньскаго, и не отступивъ его наїть по-
битиѣ подъ Полтавою, коли було вже рѣчею

силити, иже съ народомъ таєть въ пошань собою розъядити — словомъ — деморализувати. Справдѣ треба було дуже сильного духа, щобъ вѣгъ бути остоятись претиць свій деморалізації, а іже треба було хіба генія, щобъ спанятися безніжніхъ, освітити незрілихъ, справити на добру дорогу заблуканихъ въ розъядиціяхъ и загатити дальній путь деморалізації. Що се було тіжко, а навѣть неможливо, — се показує вонь наша історія. Навіо Полуботокъ и Семенъ Палій, — щобъ не згадувати про іншихъ, — світять ясными свѣтизами въ нашої історії. А що съ ними сталося? Ихъ трагична історія показує наглядно, якъ се „культура и образованість“ роздирала нашъ народъ, вytворювала мѣжъ его сынови глубоку пропасть, обессильовала нашу народність и отчужувала українське дворянство бѣ народного дѣла.

Мы не будемо, та мы и не въ правѣ
винити украинське дворянство за те, що
було творомъ и наслѣдствомъ рѣжнородныхъ
а въ значвій части бѣть сего дворянства мало
або и зовсѣмъ независимыхъ причинъ. Мы не
хочено винити сего дворянства за отчужденіе
бѣть народа такожь и для того, що се вже фактъ
довершений, историчный, надъ котрымъ нѣчого
не поможе жалѣти або обурюватись, а котрий
слѣдувалобы пояснити въ науку такъ самого
дворянства якъ и тыхъ, що заходяться коло
подвигнення нашей народности.

Отже недобру прислугу, думаємо, роблять ти, що подносячи сей фактъ отчуждена дворянства отъ своей народности хотять его оправдывати культурою, образованностью и гуманними идеалами. Не вжесь правдива культура, образованность и гуманий идеалы могли выробити пропасть мѣжъ дворянствомъ а народомъ, навчити дворянина погорджувати мужикомъ, стыдатися свои мовы и свои народности? Чи жъ власне культура и гуманий идеї не выдигнули закрѣпошеного мужика до достоинства чоловѣка, чи жъ не силою правдивої культуры и то навѣть нашои питомої культуры додумався наконецъ кождый интелигентный чоловѣкъ, що „простолюдинъ мужикъ — такій же чоловѣкъ, якъ и дворянинъ“? Чи жъ се не український дворянинъ Основяненко-Квѣтка розкрывъ намъ пребогатый скарбъ нашои рѣдної мовы, котрои не только не ма чого встыдатися, але котрою смѣло передъ „культурниками“ можна величатися и гордитися? Чи жъ се не український дворянинъ Основяненко-Квѣтка вывѣвъ передъ культурнымъ свѣтомъ тѣ живї, правдивї а такъ праведнї типы українського „простого“ народа, що навѣть сама високородна дворянка (якъ справдѣ выразилась одна дворянка) не постыдалась бы уцѣлувати руки такого Наума и такої Настѣ, и сама не забажала бъ бути такъ душевно гарною, такъ непорочно праведною и сердечною та доброю якъ Квѣтчина Маруся? Чи жъ се

не лишь «простой» пароль, но и свой устной смысл, вытворить такъ высоко нравственный здѣсь, таіъ восточный пары, что они — какъ Костомаровъ — позволятъ заставлять насть поклонитись передъ природою духовную силу сего пароля, еще нетронутую высокую наукой?

Тоъль хочь и не засуджуемо дворянство за его отчуждение отъ народа въ минувшности, тоъ всекъ таки и не оправдую его блуждания, а же що извѣсное можно его оправдывать „культурою и образованностью“. Быть се блудъ въ то тажкій блудъ такъ передъ лицемъ народа, якъ и передъ власными интересами, — блудъ, котрый годилось бы познati и исправити. Правдива и широка интелигенція по-инна указати дорогу поправы...

ДОНИСЬ

Отъ Турки

(Лабиринтъ въ автономіи.) Дивоглядна
справа поѣтвои рады турчанской зашла
въ лабиринтъ, въ котрого воже не выйде. А
есть се изъ сиюмъ родѣ що ся, такъ оригиналь-
ного, а при тѣмъ поучавочного, шо дѣистно ве-
лика школа сталасьбы, икбы сего не подано
до загальновѣдомости. Надѣмось, шо чч. Чи-
тателѣ „Дѣла“ обнажомленій съ ходомъ справы
турчанской рады поѣтвои. Тожь не поин-
тиючи данного, подаемо до вѣдомости, шо ре-
курецъ, внесенный до министерства п. Михайлозъ
Мазуромъ властителемъ Яворы противъ рѣ-
шения ц. к. намѣстництва, отмавлючаго ему
входить до рады пов. бѣзъ выбору на пѣд-
ставѣ §. 2 и §. 3 орд. выб. пов., ц. к. мини-
стерство — не увагливило. Рекурецъ внесено
вже въ жовтню 1881 — а рѣшенье надоспѣло
въ другой половинѣ цвѣтня 1882. Не ходить
намъ теперь о то, чи се рѣшенье министе-
ріальне есть цѣлкомъ вгѣдне съ уставою выб.
пов., — а вѣднесемъ ишу справу. Бще въ
марцѣ 1881 по довгихъ короводахъ уконсти-
туовалась нововыбрана рада пов. а то на пѣд-
ставѣ §. 29 уставы выб. пов. Тогда увнано
выборы всѣхъ 26 членій рады пов. одного-
гласно за важній. Уконституована рада пѣсли
§. 29 орд. выб. пов. приступила на пѣдставѣ
§. 30 уст. выб. пов. до выбору презеса, его за-
ступника и выдѣлу. Понеже той выборъ не
вышашть по волѣ гдякихъ шовинистонъ-панкѣвъ,
внесено противъ сего выбору протестъ и то въ
гдякихъ поводѣвъ: 1) шо не голосовано карт-
ками только устно, 2) шо о. Ясеницкій заступни-
къ об. Василіянъ не може бути выбраний
на презеса и 3) шо поиномочники 4 въ боль-
шихъ посѣлостей бѣзъ выбору до рады пов.
входить не можуть. Сей протестъ ушглидено
и выборъ презеса, его заступника и выдѣлу
уважнено. Пѣсли васадъ здоровои логики и
существуючои уставы повинній були теперь
дотычній власти забанати уконституовану вже
раду до нового выбору презеса, его заступника
и выдѣлу. У нашихъ колькохъ панкѣвъ не
було надѣї, перепровадити сей выборъ пѣсли
снови гадки. Тожь выборы (презеса, заступни-
ка и выдѣлу) отложено, а постановлено насам-

тамъ разбудитьсѧ, обнівъ Данило Негушъ престоль княжества чорногорскаго.

Историчні вѣсти про Довбуша и іншихъ
опрышкобъ XVIII вѣку черпали мы въ двохъ
книгъ актобъ криминальныхъ мѣста Станиславова, въ которыхъ перва сягає бѣ року
1703—1723, а друга бѣ 1738—1751. Въ обѣхъ
находятся порозкиданій протоколы списаний при
зелѣдствѣ съ поодинокими опрышками, которыхъ
ставлино передъ судъ мѣйскій. Жаль думати
що середнои книги, которая безперечно обнимала
15 лѣтній періодъ бѣ р. 1723—1738 воневѣ
нена, такъ якъ таожъ не ма актобъ въ передъ
р. 1703 а по р. 1751. Безперечно мусѣлъ та
коожъ списувацяя протоколы судовї пъ мѣ
ниихъ подг҃рекихъ мѣсточкахъ, въ которыхъ
икъ певно знаемо, таожъ суджено и трачено
опрышкобъ, якъ н. пр. въ Кутѣ, Коломыї,
Надвѣриї, Галича и іншихъ. Бути може, що
и они колись вынайдутся, почтѣмъ бы безперечно
далеко яснѣйшою стала исторія розвитку
роазишацтва въ нашихъ горахъ, а тымъ са
мимъ выяснилось бы еще гдешо, що тѣсно
вязне съ исторію нашого краю. Покойный
Августъ Бельовскій, который тѣ двѣ книги дру
гувавъ библіотецъ им. Оссолинськихъ, назви

^{*)} „Czas“ miesięcznik, rok II. T. IV. Zeszyt 8, za ozerwiec, Kraków, 1857. Ся розшрока поширилась оттакъ въ рускомъ переводѣ въ Альб.

— Въ войсковыхъ завладахъ въ Австріи буде съ
начаткомъ слѣдующаго року школьнаго опорожне-
наго 300 мѣсяцъ для сыновъ официровъ и урла-
никовъ войсковыхъ и цивильныхъ. Поданія нало-
житъ вносити до доповняючої команды 30-го
полку во Львовъ до 28 я. мая с. р. Елизавѣтъ объ-
ясненія удѣляє дотычно бюро львівскаго маги-
страту.

насік паска," щоби таїть доказити видаму іншого року Апостолію та творбю руских поетів. Із тієї видамо будуть увагданий головно пісні висказувати погляди нашого народу на свою національність та обставини суспільства, та історію. Праготовані роз почалися, а близької умові предплати будуть обмінно поданий до публичної відомості. Видамо се зможе багато причинитися до того, щоби наша интелигенція заповідалася та поглядали самого народу, на якоть у нас таки часто землята.

— Нижар гигієніческі вистави въ берліні. Для 12 має о год. 7 вечерию въвбух пожар на виставі гигієніческій въ берліні та при сильному в'ятрі обняла більшу частину павільйонів; три північні частини виставленіх предметів спалося. Вартість спалених предметів, уbezначені, виснить до 3 мільйонів марок. Між ними згорів такоже австрійсько-угорські будівлі вистави.

— Акціонерство селянськіх. Судь бодехівські вистави из ліцензію господарство селянське въ картости 3.619 зр. за залегі початки въ квоті 10 зр. 50 кр. Такоже судъ въ старомъ мѣстѣ розписує ліцензію на господарство селянське за довгь 10 зр. приватному підприємству. Подбай случай у насъ не рѣдкій, а коли зважити, що самі кошикі наслірати въ газетії урядовій виснеть колькінція зр. а кошикі судові еще більше, то можна собѣ представити до якою руїни доводить нашихъ селянъ наша теперійша процедура судова!

— Именованія Адъютант судовий во Львовѣ Еміль Комарницкий іменованій заступникомъ прокуратора въ Коломѣї, а адъютант скіфовий Віктор Славета во Львовѣ заступникомъ прокуратора въ Чернівцяхъ. — Рада школи іменувала тимчасового учителя школи етапової въ Богатківцяхъ, Ніколая Мандзія, дѣйстившимъ учителемъ теж школи. — Концептами скіфовими іменованій практиканти концептії Руцини: Юліанъ Радевичъ та Андрій Чабанъ.

— Нотаремъ въ Ходоровѣ іменованій дръ Людвікъ Врабецъ, дотеперійшій субститутъ нотаріальний.

(o) Русій театр въ Тернополі. (Докіччене въ ч. 33.) Аристи наши възвізались въ своєї задачи якъ неможе лучше. П-н Біберовича (Агафія Тихонівна) дуже удачно отіграва свою роль, а п-н Стефуракова ролю свахи. П-н Моленіца добре держалася въ ролі тѣтки, але познаймо собї звернути увагу на те, що кнікъ, съ якимъ представилась згромадженимъ женихамъ, бубни бтпній для малонівичи, а підїкъ не приложії тѣтї; такоже характеристика буда надто сильна. Зъ жениховъ бувъ п. Стефуракъ (Железинь), незбрнаній, а п. Підвидоцій бувъ дуже природний въ ролі Ячинції та отогравъ єи хорошо (коли міжъ тимъ въ Назарѣ скарикатурували ролю старшого старосты). Видно, що талантъ п. Підвидоцій надаває до того рода комічнихъ роль та на се звертає увагу п. режисера. Дуже добре зрозуміть та отдавають роль Кочкареки п. Даниловичъ, а п. Санецкїй вѣроно та фарно представляє нервичного і несміливого Палюшена. Замѣтити такоже треба, що дирекція має добру оркестру, котра съ прецізією виконує музичну частину представленій драматичнихъ. Участі публіки досить слаба, а въ окрестності бачились лише двохъ священиківъ. Звертаємо отже увагу окрестной публіки, що представленія отбуваються що неділь, ввітірка, четверга та суботи, а дирекція приготувала до представлення найкрасішій твори народній і хороши переклади відміннихъ драмъ чужихъ, заангажувала самі лучші сили артистичній та постарається о бтпній декорації въ хорошу гардеробу.

— Які оружія възвізали собї жиди для оборони передъ погромами. Одній обыватель, привізувшій зъ губернії кіевської розповідавъ во Львовѣ, що въ бердичеві, въ столиці жидовської въ Россії, всѣ жиди носять при собї маленькій синакі, наповнений сірчанымъ квасомъ. Они кажуть, що се буде найлучше оружіе на случай погромівъ: забіжите "гой", сикинеси ему сірчанымъ квасомъ въ очі, — і вже по єго очахъ! Справедль небезпечне оружіе!

— (Добрий весті.) Вир. Митрополитъ въїздить завтра до Відня. — Славній російській повітобієписатель Іванік Тургеневъ небезпечно занедувавъ въ Парижи на камінь. — Ч. 9. "Галицько-Сіон" сконфіскувалася ц. к. прокураторія. — Сіноїцій польські арх. Зигмунта, пробуваючи таємно въ Кенингроць, обходить буде 8 та 9 червня свою 200-літній річницю. — Въ неділю умеръ во Львовѣ Амвросій Дольницкїй, урядникъ при намѣтництві въ 35 році життя. — Во Львовѣ появились въ обігу фальшиві срібні гульдены. — Въ неділю въ церкві св. Юра во Львовѣ приїхала віру християнську гр. обр. 16-літна жінка Вілма Штремберг родомъ зъ Надброні, дочка арендаря Йосія Штрембера.

Вѣсти епархіальни.

Зъ АЕпархії Львівської.

Душпастирські посади одержали оо.: Іоаніт Валівський, капелланъ въ Петрікові, одержавъ со-трудництво въ Городолінії, дек. богословського; 2) Іоаніт Глинський отримавъ завѣдательство въ Подусонії, дек. наїрівського; 3) Онуфрій Семіонъ одержавъ завѣдательство въ Дебеславіяхъ, дек. коломийського; 4) Аполінарій Гриневецький отримавъ завѣдательство въ Мельничі, дек. журавельського; 5) Константинъ Строцький отримавъ сотруд-ництво въ Лисичахъ, дек. стрійського.

Комісійну ініціативу получила о. Євгений Целевіч въ Подусонії на капелланію въ Кабарбець, дек. бородянського.

Військовий капелланъ, о. Іоаніт Стрібіскїй, перевезений до Боснії, а о. Касимір Куніцкїй прибуде въ Боснію до Лівова на військового капелана при захаді військової.

Поганому грамоту удільну юрідическій ординарія та посередствомъ бучацького уряду деканального господареви Андрієві Катеринчукови въ Залісії, села прилуччено до парохії въ Волеснії, за жертву въ квоті 200 зр. на будову нової церкви въ Залісії.

НАУКА, ШИТКА И ЛІТЕРАТУРА.

"Кіевські Старини", книжка 5-та за мій, що стить слідуючі статі: I. Кіевське представительство давнішого часу. — II. Соціалізм въ Польща і юго-западній Россії (даліше) Ор. Левицького. — III. Архієрейські печати. К. Берези. — IV. Пізняк въ Білій Церкви. Н. П. Костямарова. — V. Діячники Станіслава Осібцима (даліше). — VI. Матеріали для історії народного образовання. — VII. Маніфест імператориці Катерини II. до православного населенія Польща, възданий 9 липня 1768 року. — VIII. Надзвичайні расходи въ сумі малоруської колегії. — IX. Бібліографія і Х. Вѣсти въ замѣтках: 1) Подарунокъ кіевському церковно-археологічному музею. 2) Зліцій малоруській портрети. 4) Гетманській клейноти (1758 р.) 5) Потомки запорожцівъ на острові Лети. 6) Гайдамації Кутъ. 7) Оригінальне супружество. 8) Скорбь Кіевлянъ въ 9) Панцирь въ пісняхъ і въ молитві.

Дръ Маріцій Кабатъ, професоръ університету і адвокатъ, знайомий правничій писатель, о котрого минувшорічною творю "Процес суїтуп" въ "Ділі" була обширенійша замѣтка, възданий рокомъ після відкриття въ газетії Читальнії свого многоцінного діла "Реальність Ролаковъ възглядомъ Русі". За єї даръ, Вн. Отче Добрідло, благослови Вась Богъ всімъ благомъ черезъ многій літі въ неувядливому Вашу і Русі славу!

Выдѣль Читальній въ Софії. Николай Розальський, предводитель; Яков Семенюкъ, секретарь.

Рожнятова въ 1 зр. 10) п. Лескевичъ 80 кр., п. В. Чарнець 60 кр., 11) п. И. Голубовичъ въ Стрию і. Пшестильський въ Брошина і. И. Н. по 50 кр., — 12) п. И. Серафімъ і. п. І. Григоровичъ въ Стрию по 25 кр. — Пересыпаки се спрово-даніе видѣль почувавшо до мізого обовязку всіхъ Вн. Добрідло, що датами їхніми причинились до умноженія скудніхъ фондівъ Товариства, зможи щиро-сердечне "Счастья Богъ".

(Даліше буде.)

Переписка Редакції та Адміністрації.

Вн. п. Н. въ В. Спасібогъ за прислану. Вѣсть буде подана въ слідуючій члв. Пріємтъ наші щирі желанія для Вашахъ успіхівъ. Вир. О. въ Л. Донисъ похідною въ найближчихъ члв. Справозданіе буде поставлено. Вн. п. К. въ Д. Найлучше було бы въ данихъ слухаю, маючи докази въ рукахъ, удастися на судову дорогу. Донисъ не осягне своєї цілі.

Подіїка.

Ідея рішено підписаною видѣль на засіданію діл 13 (25) липня 1882 належить честь зможити свою сердечну подяку Вир. о. Степанову. Качалъ за ласкаве подаровання підсценіїй Читальнії свого многоцінного діла "Реальність Ролаковъ възглядомъ Русі". За єї даръ, Вн. Отче Добрідло, благослови Вась Богъ всімъ благомъ черезъ многій літі въ неувядливому Вашу і Русі славу!

Выдѣль Читальній въ Софії. Николай Розальський, предводитель; Яков Семенюкъ, секретарь.

Подіїка.

Въ тажій щирі і смутку по страті наї дорожні матері, Марії Грицкевичевої, ідоми по священніку, укононіонію для 4 л. мак, складаєши найсердечнішу подяку Всімъ, котрі взяли ширу участь въ похороній торжестві; передовсімъ же дякуємъ Вс. душпастырямъ мъщевимъ обохъ обрядівъ і замѣсцевимъ за їхъ широ-сердечні услуги, отданій Покойної въ день похоронного торжества.

Сокаль 10 л. маї 1882.

Емілія, Богданъ, Володимиръ, Іоанъ, Константина, Миронъ Грицкевичевъ, дѣти. — Т. Скоропиській, зять.

Въ Кутѣ Золотницкому або Буркановѣ єсть реальність до винайму: 80 моргбівъ рблъ съ всіми господарськими будинками, помешканіемъ, 3½ морга огорода і до поївъ морга саду за 800 гульденівъ з. в., о мілю відъ гостиниці.

Парія покоєва

належить уладжена, ст паровимъ мѣдянимъ котломъ, куплена під редомъ кількома роками за 300 зр. до наукіи на продажі лиши за ділле такоже науки языка іншого, французского та германського, або зважаючи на їхъ специальності, винаймається за їхъ та Богородчани. (3—3)

Вышла въ друку брошуря підъ заголовкомъ:

"OGRODNICTWO LAOSWE

ezyl
NOWA KOPALNIA ZŁOTA.

Содержаніе: Вступъ. О лісомъ хмлю. — О малині та ін. ягідахъ. — О деревахъ івівъчовочевыхъ въ лісахъ. — О закладанії винини въ лісахъ. — О грибахъ. — Додаткові уваги.

Ділле тає, дуже займаючи, о 44 сторонахъ, безомінно зацікавити кожнога Вн. читателя. Відкрючи въ тоє съміємъ поручти его відъмъ під властівами дібрь, альчишь, огордниками та і. под.

Ціна дуже умбрена лиши 35 кр., съ пересылкою поштовою

40 кр.

Набути можна лиши въ друкарні Анни Вайдовичевої (передъ тымъ Порембы), Ринокъ ч. 9 во Львовѣ.

Такоже въ тій друкарні можна набути UZDROWISKA nad MORzem POŁONIEM

"PORADNIK DLA LEŻACZYCH SIE KARIELAMI W OGOLE."

Ціна 50 крейцарівъ. 2—2

Для співволюбивыхъ Русинівъ

Запросини до предплати на

"ЧОТЫРОГЛАСНИКІ"

на мужескій голосы. Творы Михаила Вербицкого.

Підъ тімъ заголовкомъ будуть виходити квартири М. Вербицкого въ сієїхъ пісень въ винаймахъ по 4 аркуші (півдній голось окремо). Випускати буде пять, отже тільки їхъ обійтати буде 20 аркушівъ лінографованихъ на волинській папері въ формі маленькихъ кружківъ потіхъ, можжать. Предплати єсть речинцемъ до 30 зр. цвітівъ с. р. винайомъ 2 зр. 25 кр. Предплату приємною редакцію: "Діла", "Зоря", "Часини Шкільни" та "Світъ". По тімъ речинці предплати до винайму півдніго діла буде стояти 2 зр. 50 кр., а по винайомъ

П'ята частинь чистого доходу призначена на рускій Бурсы во Львовѣ та въ Неремині.

Лука Кошка, видавецъ.

З друкарні Тов. им. Шевченка

YUNDEPENTERIA

— Близько відомостъ у відомості: Е. Т. въ Буркановѣ.

Запрошеніе до спробованія щастя при відомості, державною загвартою, таємною Гамбургскими грошевими ласками, відомості: Е. Т. въ Буркановѣ.

8 мільйонівъ 634,275 марокъ

мільйонівъ буде виграно.

Тої відомості грошевими ласками відомості: 7 кмлн. въ відомості 93,500 марокъ буде виграно, відомості: 14,700 — відомості 47,600 — відомості 14,700 — відомості 14,700 — відомості 1